

[Jesper Simonsen.]

Nummer af „Ugeskrift for Retsvæsen“ refereres en Højesteretsdom, som er et særdeles oplysende Eksempel paa, hvorledes Domsbegrundelsen under den nugældende Ordning kan blive. Det drejer sig om en Sag, hvorunder der paastaas Afkræftelse i et Konkursbo af nogle Dispositioner, der er truffet. Landsrettsdommen beskriver Forholdene — det drejer sig om Parternes Paastand og Argumentation — og siger derefter, at for Landsretten har sagsøgte afgivet Partsforklaring, og Fallenten og hans Svoger har afgivet Vidneforklaring, og saa kommer Domsbegrundelsen, som lyder saaledes:

„Efter Indholdet af disse Forklaringer,
— der altsaa ikke er refereret i Dommen, idet det blot siges, at de har afgivet Forklaring —

„der bekræfter Rigtigheden af Sagsøgtes Fremstilling, findes ingen af de af Konkursboet paaberaabte Lovbestemmelser anvendelig paa Forholdet.“

Sagsøgte blev derfor frifundet. Hvorfor Lovbestemmelserne ikke er anvendelige paa Forholdet, derom oplyses intet. Sagen appelleres til Højesteret. Højesteret stadfæster Dommen i Henhold til Landsrettens Grunde. Men nu kommer det interessanteste: i Offentliggørelsen i „Ugeskrift for Retsvæsen“ tilføjes der en redaktionel Note, antagelig forfattet af Redaktøren for den Afdeling af Ugeskriftet, en Højesteretsdommer, og i denne Note siges der med Hensyn til Dommens Begrundelse:

„Det fremgaar ikke af Dommen, af hvilke Grunde Afkræftelsesreglerne er fundet uanvendelige. Mulig kan der være lagt Vægt paa, at hele Dispositionen havde været fornuftig og forsvarlig o. s. v.“,

der henvises saa til nogle tidligere Tilfælde. Det er en redaktionel Note, det er ingen Bestanddel af Dommen, men at man fra Redaktionens Side har fundet det paakrævet at gøre opmærksom paa de Momenter, som kan have begrundet Dommen, viser netop, at der virkelig tiltrænges en fyldigere Begrundelse af Højesterets Domme. Dette er Hovedmotivet til, at man ønsker den offentlige Votering, idet man har set andetsteds, at offentlig Votering giver en fyldigere Begrundelse af Dommene.

Det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelse om, at jeg skulde have vendt mig mod den danske Dommerstand, maa jeg afgjort tage Afstand fra. Det har jeg ikke paa nogen Maade gjort. Jeg har den stør-

ste Ærbødighed for den danske Dommerstand, og jeg deler ganske det ærede Medlems Opfattelse, at den danske Dommerstand helt igennem er behersket af Følelsen af at ville yde Retfærdighed til alle Sider, saaledes som det ærede Medlem udtalte. Jeg er ogsaa fuldkommen klar over, at den danske Dommerstand løser denne Opgave paa en uangribelig Maade, saa godt som denne Opgave løses nogetsteds. Det, jeg har kritiseret, er den Retspraksis, som har udviklet sig under den nye Retspleje. Den har jeg kritiseret, og jeg har ud fra mit Kendskab til den hævdet, at den paa forskellige Punkter ikke stemmer overens med, hvad der var Lovens Hensigt, og hvad der er Lovens Indhold. Og der har jeg nævnt Eksempler fra de Sager, der i Øjeblikket verserer. Men naar det ærede Medlem siger til mig, at jeg passende kunde have holdt mig tavs, saa længe Retten sidder, maa jeg rigtignok sige, at denne Udtalelse har en forkert Adresse, thi min Bemærkning om den Sag, det her drejer sig om, var knyttet til et Interview med den paagældende Dommer i et Dagblad. Men naar Dommeren selv i et Interview udtaler sig om en verserende Sag, maa det være min Ret herfra at tage hans Udtalelser til Pressen frem til Behandling, naar jeg finder, at det foreliggende Tilfælde er en egnet Illustration til Bekræftelse af det almindelige Synspunkt, jeg har fremhævet. Det er det, jeg har gjort, og dette maa jeg fastholde er fuldt ud berettiget.

Justitsministeren (Zahle): Da der intet Ændringsforslag er stillet her til tredie Behandling, og da de Partier, som er i politisk Opposition, har udtalt, at de ikke vil stemme mod Lovforslaget, er det jo saa sikkert som noget, der ikke er sket, kan være, at dette Lovforslag ved tredie Behandling vil blive vedtaget uforandret. Det vil da komme til at paahvile mig, forhaabentlig inden ret lang Tid, at anbefale dette Lovforslag i den af Folketinget vedtagne Skikkelse til det høje Landsting. Jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed komme ind paa nogen indgaaende Omtale af Lovforslaget, men blot fremhæve, at foruden mange andre Fremskridt straalere det særlig i dette Lovforslag, at der indføres offentlig Votering i Højesteret og Meddomsmænd i de kriminelle Sager, som ikke er Nævningesager. Dette forbundet med de andre Fremskridt, der er at finde i dette Lovforslag, gør, at dets uforandrede Gennemførelse vil betyde en overordentlig stor Forbedring af det